Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Коли вже дадуть спокій моїй дитині? То штраф, то витверезник, то аліменти...

перець

№ 23 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1958

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

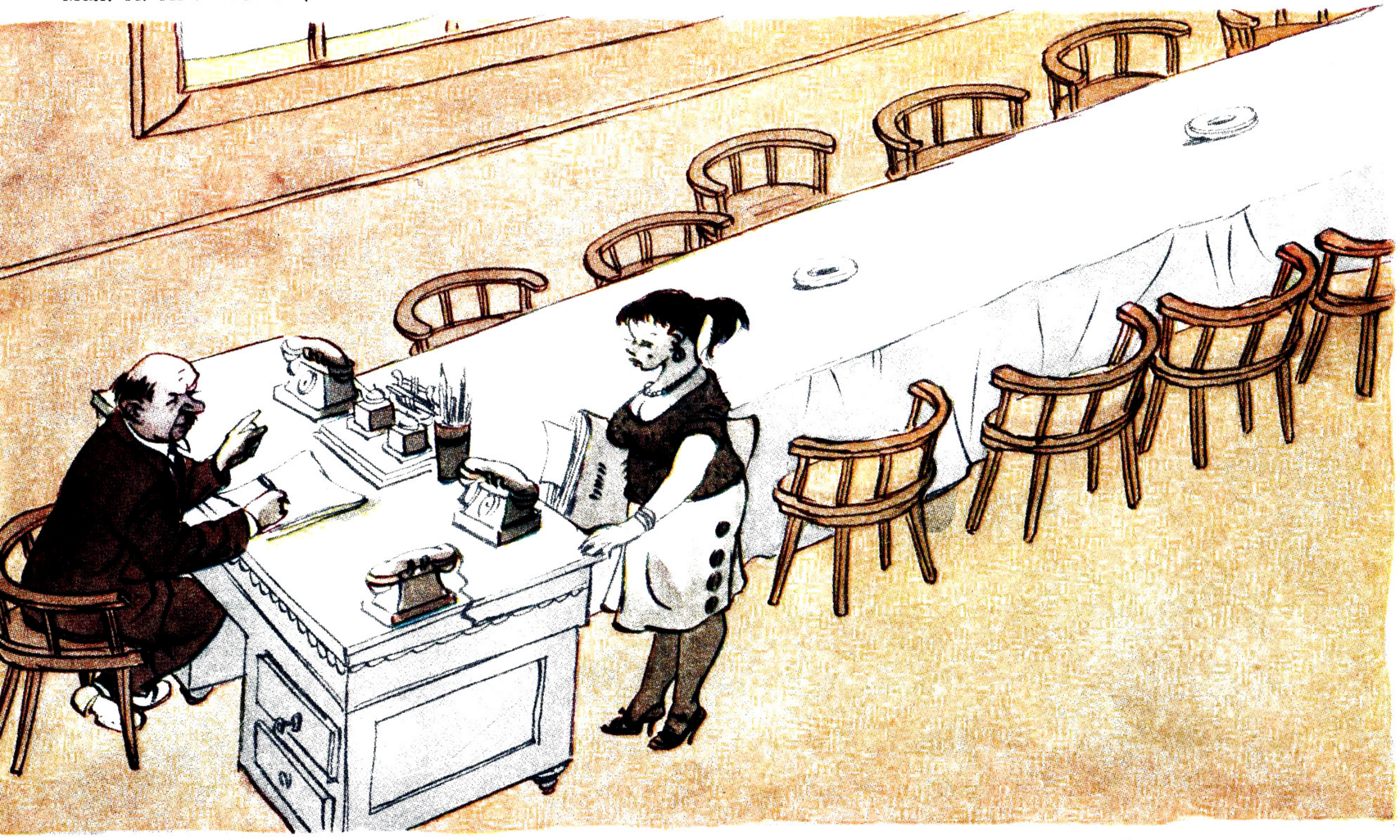

— Негайно треба вияснити, чому наше підприємство нерентабельне. Викличте моїх заступників!..

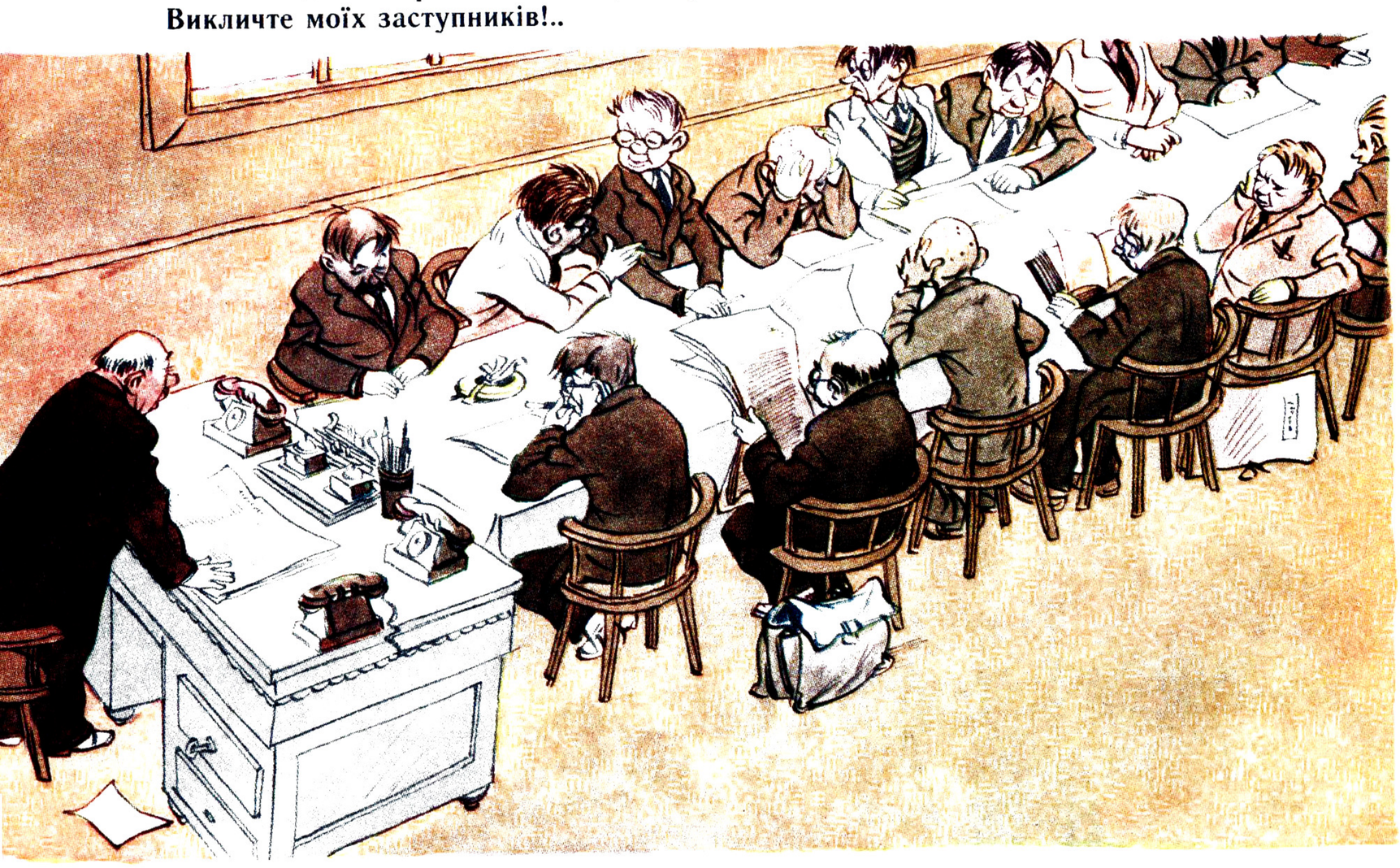

— Неподобство! Чому не всі заступники з'явилися?..

„ПОВИДЛІАДА“

Досі ми знали лише видатні зразки епосу, наприклад, древню «Іліаду» Гомера або жартівливу пушкінську «Гавриліаду». А оце недавно з'явилася на світ епічно-бюрократична «Повидліада».

Цей твір складається з кількох папок. Виданий він поки що в одному екземплярі. Ціна його... Проте про вартість «Повидліади» буде сказано нижче.

Фабула твору така. Один консервний завод, що виробляє яблучне, сливове і вишневе повидло, одержав заявку від Чернігівської обласної бази «Головбакалія». Просила бакалія 16 тонн повидла, а завод розщедрився та й відвантажив їй 33 тонни! Відвантажив він повидло в недоброякісній тарі, воно розтікалося, псувалося і втрачало сортність.

База, одержавши повидло, реалізувати його не змогла. А постачальник відмовився забрати назад свою продукцію. Зберігалась вона в поганих умовах. Результат: більша частина товару зіпсувалася і державі було завдано збитків на 220 тисяч карбованців!

Коли б ця справа потрапила до рук людям, позбавленим поетичного хисту, винуватець негайно був би знайдений і виведений на чисту воду. Та, на жаль, все потрапило в руки людей вельми письменних і не позбавлених нахилу до художньої творчості. Таких повидлом не годуй, тільки дай пописати. Охопило їх канцелярсько-бюрократичне натхнення і заскрипіли пера...

Серед авторів «Повидліади» виділяються директор Віньковецького консервного заводу, Хмельницької області, Межевич та головбух Свистак, ті самі, з вини яких усе й почалося, які повидло відвантажували.

Активно пишуть директор Прилуцької міжрайбази Кур'ян, його заступник Імханицький і юрисконсульт Рева-Мазепа. Чимало написав колишній завідуючий Чернігівською обласною базою «Головбакалія» Щербаков, пишуть і новий завбазою Коновалов та старший бухгалтер Яценко.

Значний вклад у «Повидліаду» зробили заступник голови правління Чернігівської облспоживспілки Шкурко, представник бюро товарних експертиз Зозуля і заступник начальника Чернігівського облуправління торгівлі Юрасов.

Писали про це злощасне повидло і голові «Укоопспілки» т. Саю, і завідуючому республіканською конторою «Головбакалія» т. Васильченкові, і голові правління Чернігівської облспоживспілки т. Харуті, але врятувати його проте не пощастило.

Шкода, звичайно, фруктів, перероблених на повидло, але хто ж знав, що потрапить воно до рук «фруктів», які вміють тільки готове псувати.

Робота над «Повидліадою» триває. Все нові й нові сторінки до діла підшиваються.

Хто ж, — запитаєм гекзаметром, — крапку в цій справі поставить,
Так, щоб від того повидла декому гірко гикнулось?

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Синій гусак

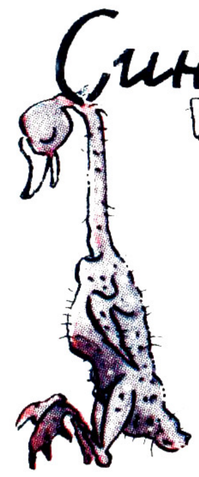

(БАЙКА)

Раз Робітник один, вертаючись додому,
Зайшов до «Гастроному»
(Щось повечеряти купить), —
Аж дивиться: у відділі м'ясному
Гусак обпатраний висить.
«Це що таке?—пита.—Звідкіль воно й почому?»
«Як «що»?! — розсердивсь Продавець. —
Гусак. Не горобець.
Це видно і сліпому!»
«Гусак??.. Ну й ну! Вже де я не бував,
Але нещасного й худого,
Та синього такого
У жоднім «Гастрономі» не стрічав».
«Що, що??? — з підсобки обізвався зав
І в дверях появився. —
Це хто тут розходився?
Хто ганить гусака?
Гусак цей не з базару! Думай, що ти кажеш!
Догадуюсь, на що ти важиш...
Ні, наше птахівництво брудом не обмажеш,
Не пройде витівка така!
Не вийде! Не дамо! Умієм відсіч дати!»
«Та тихо, — Робітник йому, — чого кричати?
Мене ваш крик не заляка.
Тепер я бачу теж: добра від вас не ждати.
Не дивно, що й продукція у вас така:
Не можна ж, бач, критикувати
Вже навіть синього, як пуп той, гусака!»

Чинуші і нероби нині вже не ті.
Щоб відвести удар від себе зразу, —
Під критику підводять хитру базу,
Ховаючись за речі нам святі.

А. КОСМАТЕНКО.

Чудеса з картоплею

Сільськогосподарська наука — дуже складна наука. Її треба постійно вивчати, постійно студіювати і, якщо хочете, постійно і добре пильнувати.

Бо ще трапляються на нашому шляху такі знавці-митці, що по-своєму ту науку редагують, по-своєму вносять корективи.

От, скажімо, така фауна, як кабан: лежить кабанець і не ворушиться. Лежить, смажиться... А на нього вже готова-готовенька директивка складена: «Бригаді вуха, хвіст, ратиці та інша штукенція... Мені і заступничку моєму сало, кендюх та інша ковбасенція...»

Візьмемо тепер ще флору. Оту флору, що зветься цукровими буряками.

Питають: «А де ви поділи ті бурячки, що на горищі приховали?»

— Звиняйте, корова з'їла. Я ж ото братам та сестрам часослова читаю, а вона, гемонська, як зареве, та по драбині, на горище, як плигоне... сказилася дурна!

Почали шукати, почали колупати — була корова, значить, десь і роги мають бути.

Корови на горищі не вловили, а змійовичка у стрісі підчепили...

Здоровенний апарат, здоровенну і дійку притулили. Не дійка — механізована циця... День і ніч капала.

Ще більшу механізовану цицю приладнали на крохмальному заводі в селі Божиківці, Деражнянського району, Хмельницької області.

Керував оцим доїльним апаратом директор заводу Фукман Мендель Абрамович.

Доїли і видавлювали. З картопельки крохмаль давили й гнітили.

Підходяща компанія зібралася, підходяще й нагнічували...

Удостоїмо їх імена на сторінках сучасного літопису. Тим більше, ці люди і посади займають височенькі, і ранги мають не маленькі.

Чинили вони своє дільце скромненько, тихенько. Власну картопельку позаганяли весною в Одесі. По добрій ціні позаганяли. Одеса від Деражні далеченько. То й що ж — по телефону крутонув, вертонув і, будьте ласкаві, — районний транспорт до ваших послуг.

Власну ото картоплю по високій ціні в Одесі збули, а дешеву картоплю в довколишніх колгоспах тоннами підгрібали, забирали. Де за готівку, а де й просто, по-братському, без усякої копійки... Як ото кажуть люди, за спасибі!

Намели картоплі, нагребли і до директора крохмального заводу:

Менделю Абрамовичу! Гнітіть окаянну картоплю! Давіть її на крохмаль! Не турбуйтеся, і вам рублик перепаде!

Мендель Абрамович за рублики широко відчинив двері заводу.

Надавлять з картоплі крохмалю і куди — на склад райспоживспілки. А звідтіля в промислові міста.

Лахва! Попливли грошики в кишені комбінаторам... Попливли і посунули.

Виконуємо свою обіцянку, подаємо імена тих, хто брав і хапав.

Додержуємося субординації, подаємо за рангами:

— Красноступ Д. К. — завідуючий Деражнянським райфінвідділом — переробив картопельки на крохмаль — 1162 кілограми. Та й по дванадцять карбованчиків за кілограмчик загнав. Добренько уста посолодив.

— Желізняк Ф. Г. — керуючий банком у Деражні — 1463 кілограми переробив. Теж добряче губи намочив...

— Мельниченко А. Є. — заступник начальника райміліції, 1568 кілограмів картоплі на крохмаль давив і таки передавив. Зайва копійка не сопе і кишені не рве.

На ниві розквіту хімії і нарслідчий Крем-Крикливий гав не ловив: 1660 кілограмів переробив.

Не дав зівка і бухгалтер лісодільниці Савицький. На власному транспорті — 1400 кілограмів картопельки до гостинного Фукмана підвіз... Давіть, гнітіть і мою, бог з нею.

Припряглися до чесної компанії і давні пройдисвіти, які і овочі хапали, і лісок крали, такі, як відомий в окрузі хапуга Краковський. Цей сипонув у дражайші руки Фукмана понад три тонни картоплі!

Ще більше «фугонув» не чистий на руку Березовський: 3487 кілограмів.

Завершуємо списочок. Завершуємо шановною особою, районним прокурором Фарафоновим О. С. І він свою долю в крохмальне діло вніс — переплавив 1412 кілограмів картоплі на крохмаль.

Отак ото в Деражні сільськогосподарські науки вивчали.

І, скажіть на милість, ще й досі балансу ніхто не підбив, хто скільки заробив. А пора!..

Ол. КОВІНЬКА.

З НОВОСІЛЛЯМ...

Мал. БЕ-ША.

— А це ми вам залишаємо, може, незабаром знадобиться.

А рак лізе та й лізе...

У Черкаському обласному проектно-кошторисному бюро, яке очолює т. Дем'яненко, працюють такі моторні та жваві хлопці, що з ними й рак на греблі позмагається...

Черкаський проектно-кошторисний рак вирушив у подорож ще в жовтні 1955 року. Саме тоді Уманська середня школа № 6 уклала з бюро договір на виготовлення відповідної документації для перебудови приміщення школи.

Через якихось півроку бюро склало калькуляцію. У травні 1956 року школа переказала на його рахунок 13.511 карбованців.

Минув жовтень 1956 року — строк, коли вся проектна документація мала вже бути у замовника в Умані. Але рак-проектувальник не поспішав.

Місяць за місяцем збіг 1956 рік. А рак лізе та й лізе...

Наприкінці 1957 року з'ясувалося, що в Умані незабаром будуватимуть нову велику школу. Отже, надбудовувати і розширяти школу № 6 визнали недоцільним. Керівники школи негайно повідомили про це черкаських проектувальників й попросили їх припинити готувати документацію.

Минуло ще сім місяців 1958 року. І тут сталося неймовірне. Черкаський рак свиснув. Бюро під керівництвом т. Дем'яненка радісно повідомило, що воно закінчило складання проектів й зажадало ще додатково 7 тисяч карбованців за швидку роботу.

Оце так рак! Три роки минуло, як музика грала, а він ще й досі танцює.

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Ну, до чого ж уперта людина! Другий рік за своєю премією ходить!

Підкидного

Живе собі у славному місті Золотоноші чоловік веселої вдачі Михайло Озірський. Надмірними трудами себе не обтяжує, а живе пропиваючи. Пропив честь, пропив совість і допився до того, що вже ніхто його більше на роботу не приймає.

Замислився п'яничка: куди податися?

А тут йому підказали:

— Уклонись Катерині Калинівні Корольовій. Вона кадрами у зміш-торзі відає. Дивись, і тебе кудись приткне.

Пішов Озірський до зміщторгу, вклонився.

— П'єте? — суворо спитала Корольова.

— Не без того... — дивлячись під ноги, відповів Озірський.

— В такому разі не сподівайтеся на щось особливе. Єдине, що можу вам запропонувати, — це посаду завідуючого магазином № 41.

До магазина № 41 новий завідуючий добрався сам, а звідти його довелося виводити попід ручки. А проте на новому місці діло пішло, та ще так пішло, що тепер Михайло Озірський не п'є, а тільки похмеляється... Похмеляючись, завжди першу чарку піднімає за здоров'я благодійниці Катерини Калинівни.

А благодіянням Катерини Калинівни Корольової справді немає ні кінця, ні краю.

Якось прибився до неї прославлений на весь район пияка і жмикрут Іван Калашник.

— Прошу милості! — похнюпився він. — Зняли та ще й судили...

— А за що судили? — поцікавилася Корольова. — Певне, за розтрату?..

— За неї, прокляту!

— Виходить, до великих матеріальних цінностей вас допустити не можна, — строго сказала Корольова. — Підете кладовщиком їдальні...

Ще більш прихильно поставилася Катерина Калинівна до Володимира Синька — того самого Синька, якого не так давно витурили із зміш-торгу за крадіжку. Його вона призначила завідувати продуктовими складами одночасно у двох чайних.

Ну, розуміється, Володимиру Синькові довелося напружити всі зусилля. На обох посадах почав хапати обома руками.

Не відстають від нього і Озірський та Калашник. У них вже виявлено чималі розтрати матеріальних цінностей. Доведеться їм з торговельного прилавка перебратися на лаву підсудних.

Та, мабуть, мало що від цього в зміщторзі зміниться: одних п'яниць і злодіїв позбудуться, Корольова інших підкине. Дуже-бо їй до душі прийшлася оця гра в підкидного...

М. ГАННИЧ.

Черкаська область.

Ну й звичай!..

Якось дав Макар Нечай
П'ять карбованців на чай
Одному з секретарів,
Що не любить хабарів.

Той на чай собі не взяв,
А таке йому сказав:
— Що ви, дядечку Макар?
Це ж справжнісінький хабар!
Як ви сміли так зробить?
Ох, та й бить вас треба, бить! —
Та ще й пальцем: — Ну-ну-ну!..
Інша річ — зайти в чайну...

І хвилинок через п'ять
У чайній уже сидять
Секретар Левко Пічник,
Секретарський помічник,
І дружки його — Борис,
Що в горілці вічно кис,
Завсільмагом Олексій
(Той, що п'є завжди по всій),
Гнат, Охрім, Ванько-свояк,
Словом, ті, що надурняк
Випить люблять, та ще й як!
А премудрий секретар:
— Так-то, дядечку Макар!
Хід закритий хабарам.
Ставте нам по двісті грам...

Подивився Макар Нечай
І подумав: — Ну й звичай!
За столом сидить їх сім,
Треба брать по двісті всім.
А за що, якби спитав?..
Що цю довідку дістав?..

С. ВАЩЕНКО.

с. Гребля,
Бородянського району,
Київської області.

СТОЇТЬ ГОРА ВИСОКАЯ...

Побував художник у Криму і намалював картину. Приїхав додому та й виставив її людям на показ. Глянули люди і сказали:

— Море — як море, а от гора... Де ви таку гору бачили?

— У Сімферополі, на швейній фабриці № 2,— відповів художник. — Це гора хутряних комірів, вартістю в 700 тисяч карбованців. Лежить вона там тому, що фабрика не збирається підшивати їх до пальт.

— Що ж вона — тепер шитиме зимові пальта без комірів?

— Ні, вона зимових пальт зовсім не шитиме, бо в Криму на них попиту немає.

— Так чому ж фабрика не передає цю сировину іншому підприємству?

— Пробувала передати, та наштовхнулася на «Укрголовлегзбутсировину». Керівники цієї республіканської організації не вірять тому, що зима в Криму завжди тепла. Вони гадають, що і там колись настануть холоди, і тоді хутряні коміри підуть нарозхват.

— А керівники фабрики — що?

— А що можуть зробити керівники фабрики... Сидять біля моря і ждуть холодної погоди, обіцяної товаришами з «Укрголовлегзбутсировини»...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

— Вагу ремонтуєш?
— Еге! Щось точно важити почала...

Пошта перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що б ти сказав, якби почув, що хтось у ліс дрова возить?

Ти, звичайно, знаєш, що у Нововолинську вже чимало вугілля добувають. А от у нашому обласному центрі є люди, які цього знати не хочуть. Вони занарядили Нововолинському птахокомбінату 120 тонн вугілля з Донбасу і вже домоглися, щоб його доставили адресатові. Вугілля до вугілля привезли!

Де ж такі диваки взялися? Сидять вони в обласній плановій комісії. А допомагали їм у цій операції керівники виробничого відділу обласного управління промпродтоварів.

Перче! Якщо це планування—то що ж тоді безглуздя?

Н. ЛИТВИНЧУК.
м. Нововолинськ,
Волинської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У колгоспника Кірсанова Г. В., який живе в селі Княжичах, була хороша трирічна корова рудої масті. І привела вона хорошого бичка.

Та ось сталася біда — руда здохла. Звернувся господар корови до Ямпільської районної інспекції державного страхування, щоб гроші одержати.

І одержав... але не гроші, а папірець за № 74, в якому написано, що інспекція нічого не може зробити, бо була «застрахована корова, а пала телиця».

Нас цікавить: якщо корова, яка привела бичка, вважається телицею, то що ж тоді таке телиця? Не інакше, як верблюд.

Порадь, Перче, як нам застрахуватися від мудреців з Ямпільської інспекції державного страхування?

В. ДЕРГАЧОВ.
Сумська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Послухай стару новину. Доходить уже до трьох років, як наше село Шилівці радіофіковано. Зроблено все як слід: поставлено стовпи, проведено лінію, понавішувано репродукторів по хатах. А от почути що-небудь з тих репродукторів не вдається.

Уже подають колгоспники заяви до правління. В одну душу просять — познімайте репродуктори, не хочемо слухати, як в них мухи дзижчать!

А чого ж радіо не говорить?

Про це, Перче, спитай у керівників Чернівецької обласної контори зв'язку. Адже це вони взяли з колгоспу за оте мушине дзижчання біля 80 тисяч карбованців!

За такі гроші відповідь можна дати!

П. МЕЛЬНИЧУК,
секретар сільради.
Хотинський район,
Чернівецької області.

ПОКАРАЛИ

Є ще на світі наївні люди, які думають, що працівникам торгівлі все з рук сходить. Недоважив там, чи недоміряв, а коли й поцупив, що погано лежить, — байдуже.

Е, коли б то так!

Тоді робота в торговельній мережі була б раєм для липкоруких. Але, на жаль, буває дуже навпаки.

Ось, наприклад, голова Лобачівського споживчого товариства А. К. Ратушний (Берестечківський район, Волинської області). Ну що там такого зробив чоловік! Всього-на-всього завищив ціни на господарське мило та втулки до возів. Само собою, різницю в кишеню поклав. Ну, це вже деталі. І що ви думаєте. простили йому? Ага, простили. Так шию за те мило намилили, що буде він тепер пам'ятати до нових віників. Я-ак шарахнули Ратушному догану, та не просту, а сувору. А на! А знай, як ціни завищувати!

Не знаємо, як пережив Ратушний таку велику кару, але хай переносить її мужньо. І хай знає, що не одного його скарали так жорстоко і немилосердно.

У Черкаській облспоживспілці сидять не менш суворі і жорстокі люди. Коли вони продавцю Л. Шевченко, тому, що в селі Ладижинці у магазині № 1 з покупців зайвину брав, «закатали» догану, думаєте, у них рука здригнулася? Ні, вони теж скривдили людину, оком не моргнувши.

А ви кажете... Важко красти, коли так і чекаєш, що тебе доганою ошелешать. Начальство суворе, воно до такої страшної догани додумається, що мимоволі з переляку втроє більше вкрадеш.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

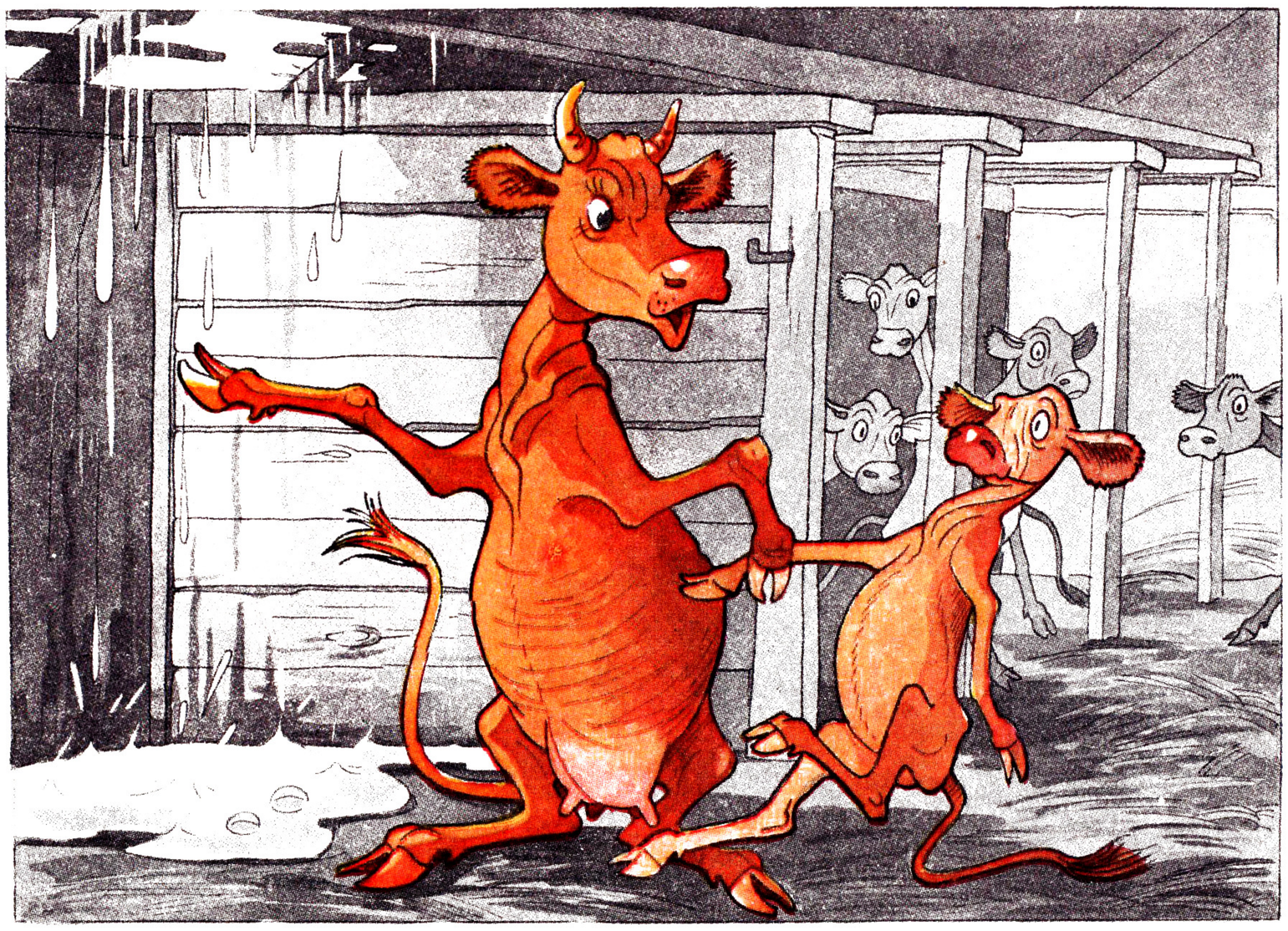

— Будеш пустувати,— в куток поставлю!..

КЛУБОЛЮБ

У селі Лелітці, Хмільницького району на Вінниччині, є колгосп, а в тому колгоспі — голова, на прізвище Винниченко. Цей голова довгенько сушив собі голову, думаючи, як би це так зробити, щоб стати культурним головою.

Думав-думав і таки придумав: треба частіше відвідувати клуб.

Прийшов він якось до клубу і бачить там таку буденну картину: стоїть на дверях кіномеханік і пропускає до зали людей з квитками.

Підійшов голова до кіномеханіка, згріб його ніжно, щоб часом не пошкодити людині якоїсь кістки, й відтіснив у глибокий тил. А сам став на дверях і почав пропускати глядачів на власний розсуд.

— Ану, чорнобрива, проходь... І ти, і ти... Що? Квитків нема? Дурниці!

До дверей наблизилося кілька колгоспників, які чомусь не сподобалися голові. Він рішуче заступив їм дорогу:

— Назад!

— Але ж у нас — квитки.

— Нічого не значить. Сьогодні кіно — не для вас.

Коли у залі зібралося повно людей, голова колгоспу власноручно замкнув двері і дозволив розпочинати сеанс.

Пізніше Винниченко влаштував чергову культвилазку до клубу й з досадою констатував, що там чомусь порожньо.

— Це — не діло, — категорично заявив голова. — Треба вжити заходів.

І вжив. Щоб клуб не стояв порожнім, голова засипав його рапсом.

Так народився в колгоспі гіркий жарт. Люди, знайомі з музикою, пустили по селу:

— Сьогодні в клубі — перша «рапсодія» Винниченка.

А Винниченкові не до жартів. Він, кажуть, готує нову клубну програму. Що це буде — кукурудза чи пшениця, — покаже найближчий час.

Не на всіх кіностудіях закрито перелази для рвачів і халтурників.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

ДОПАВСЯ...

Павло КЛЮЧИНА

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

ПОПРАЦЮВАВ ГОЛОВОЮ

Старий Баран,
Що бився лобом об паркан,
Втомившися, сказав: — Щодня
турботи...
Аж голова гуде після роботи.

ХТО Б ГОВОРИВ...

— Ой, кислі, кажуть, в цих краях
Суниці,—
Пащекували у саду... Кислиці.

СОРОЧКА І ЩІТКА

Сорочка сердилась: — Дереш,
мов дротяна!
Не треба чистити—я шерстяна.
А Щітка їй: — Замовкни,
безголкова!
Почищу — будеш, як шовкова.

САМОВПЕВНЕНИЙ ПЕНЬ

— Мене всі люди поважають:
Обходять обережно, об'їжджають.

ВЕДМІДЬ І БДЖОЛИ

Ведмідь дивується: — Чого
літають Бджілки?
Сиділи б, їли б мед — і тільки...

ГАДЮКА

Гадюка в розпачі, сама собі
не мила:
— Ну й день безрадісний —
нікого не вкусила.

Беремешів млин

Колись вірили в те, що старий, забутий млин — улюблена оселя нечистої сили. Розповідали і про мірошників, які чортам душі продавали і добрим людям шкодили.

Звичайно, то все нісенітниці. Але доводиться визнати, що і в наш час можна зустріти у млині своєрідну силу нечисту... на руку.

Ось у Селидівському районі є Андріївський млин, який і меле, і шеретує, і олію б'є, — неначе все на користь людям робить, а проте ходить лиха слава про нього.

Колишній директор цього млина, а нині начальник цехів, що при млині, Беремеш таке витворяє, немов він і справді з нечистим злигався. Багато таємничих справ на тому млині твориться.

На подвір'ї млина збудували будинок для контори. Беремеш швиденько поселився у ньому, а контору перекинув у свою квартиру.

Бачить нечистий, що діло вдалося, і давай нашіптувати Беремешу: «Купи автомашину! То не біда, що в тебе зарплата невелика. Грошей вистачить!»

І що ж, купив Беремеш «Москвича», а невдовзі продав його з добрим баришем. Потім знову купив автомашину і продав з вигодою.

Тільки купивши третього «Москвича», устояв проти спокуси Беремеш — не продав його, а заходився гараж будувати. Будував по-розумному, без архітектурних надмірностей і ощадно. Жодного свого карбованця у ту споруду не вклав!

Сподобалося сатані, як Беремеш державним коштом власній машині хату спорудив, і почав він підбивати свого підопічного на нове будівництво...

Спитайте робітників млина Марушка та Чернявського, як вони на станції Роя будинок з верандою для Беремеша будували. Там же літню кухню, сарай і гараж споруджено. І все тим же вищезгаданим ощадним способом. Домовласник не заплатив робітникам ні з своєї кишені, ані з державної...

Що там говорити: запопадливий Беремеш два роки не платить своїй домашній робітниці. А щоб жінка мала з ким горем ділитися, взяв ще одну наймичку у своє багате обійстя. Роботи обом вистачає, бо ж треба і висівки, і макуху з млина носити та дві голови великої рогатої худоби і дві свині годувати. А табуни качок та курей теж догляду вимагають.

Сотня пар голубів на млині гордо виркотіла, пишалися сизокрилі тим, що Беремеш до них не дістане. Дістав! Половину порізав та з приятелями зжер, а другу половину у власне господарство на ст. Роя перепровадив.

Стояв у млині електромотор, за який свого часу 11 тисяч крб. було заплачено. Та ось на його місце поставили нового електромотора. А де ж дівся старий? Про це знає лише Беремеш та отой нечистий, що йому допомагає.

Так, погана слава ходить про Беремешів млин. Нечисте це місце, кажуть.

Та, видно, є в Селидівському районі сила, що охороняє Беремеша. Ще в 1956 році районна газета «Зоря комунізму» викривала його дії. Минулося.

Не раз і не два просили робітники, щоб хапугу зняли з роботи. Минулося.

Невже нема сили проти тієї нечистої сили, яка захищає «князька» Беремеша?!

О. ПОЛІЩУК.

Сталінська область.

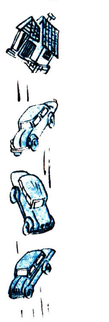

Мал. В. ГЛИВЕНКА

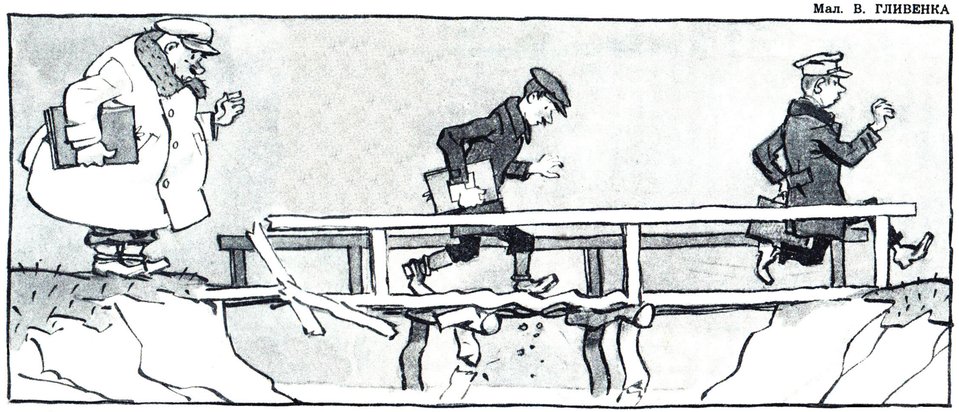

Комісія прийняла місток, за винятком одного, що утримався.

ПРО ГАЄЧКИ ТА ТРИБОЧКИ

Що таке коноплетіпалка?

Тимофій Федорович Пусточвар, голова колгоспу ім. Кірова, Липово-Долинського району на Сумщині, відповів би на це так:

— Коноплетіпалка — це машина. Хороша машина! І гроші хороші за неї платити доводиться — 40 тисяч карбованців. Зате ж і користь од неї яка!..

Більш докладно про якості цієї машини можна почути в колгоспі з уст юних любителів техніки.

— Баците, який у мене самокат? — захоплюється чотирирічний Михась. — Машинелія! Сам злобив! Відклутив валика з тієї... з коноплетіп...

— З колгоспної коноплетіпалки?

— Еге... А от Юлко...

Юрко — Михасів приятель, старший за нього на один рік — той сконструював собі чудесного трактора. Трактор, правда, трохи кульгає на одне колесо, але юний конструктор обіцяє найближчим часом внести в конструкцію істотні зміни.

— От збігаю на вигін, — хвалиться він, — і відкручу там трибок. Я б уже давно відкрутив його, але ключа не було. От був би ключ...

І з неприхованою заздрістю Юрко оповідає про Петрика, який добув десь гайкового ключа й з його допомогою став власником «отаканної залізяки з трибками».

— Це — теж з коноплетіпалки?

— А звідки ж?.. — сміється хлопчина. — Дуже хороша машина.

Але юних техніків турбує те, що скоро вже не буде чого відкручувати.

Це вже не перша машина, про яку керівники колгоспу забули. Юні любителі техніки ще пам'ятають формувальний прес, придбаний колгоспом кілька років тому для виробництва цегли. Той прес завдав малечі чимало клопоту. У ньому деталі були важкі, масивні. Однак, і цю машину, кинуту напризволяще, малеча розтягла до останнього гвинтика. Залишилася сама рама. Заготувачі металобрухту запевняють, що за неї правління колгоспу, це зможе виручити якусь копійчину.

Коноплетіпалку теж іще не всю розібрано. І за неї, можливо, дещо перепаде від збирачів утилю.

А може, і не тільки від них перепаде... Хто знає?!

О. ХМАРА.

Сумська область.

СИДИТЬ ДЯДЬКО НА ПЕЧІ...

Піч не піч, а ціла хлібопекарня. І сидить на ній дядько Корнєєв, що в штатних відомостях Дрогобицької облспоживспілки лічиться виконуючим обов'язки начальника відділу капітального будівництва.

Так-от сидить цей дядько і думку гадає: чому в Добромилі є чимало борошна, проте ані булочки, ні бублика, ні калача дістати не можна.

Йому кажуть:

— Хочеш їсти калачі, то не сиди на хлібопекарській печі, яку будуєш у Добромилі, а швидше закінчуй її, щоб почала вона випікати оті булочки, бублики й калачі.

А він тільки мугиче щось незрозуміле собі під ніс.

Йому нагадують:

— Рішенням виконкому обласної Ради добромильську пекарню треба було здати ще в 1954 році, а тепер уже 1958 минає...

А він відразу ж за голову хапається... За голову правління облспоживспілки т. Бурковського. Його, мовляв, питайте. Йому дорікайте, він керівник. А я лише виконавець.

Сидить цей холодний виконавець на холодній печі та й думку гадає. Прикидає, на скільки років ще можна розтягти будівництво пекарні.

Йому ж бо і на холодній печі тепло!

Р. ВАСИЛІВ,
голова міськвиконкому.

НАКЛЕПНИК У РОЗПАЧІ

Мал. Л. БОЙКА.

— Ну й сусідів бог послав! Яких тільки заяв не пишу на них — і все не підтверджується!..

pereс-ua.
pereс-ua.

Народні усмішки

ОДНЕ РОБИ

Якось хазяїн і батрак косили ячмінь. Батрак вже й зморився, а хазяїн не дає відпочити. Коли побачив батрак, що воли пасуться в ячмені. Каже:

— Хазяїне, я піду волів вижену!

— Одне роби — коси! — хазяїн йому.

От сіли обідати. А воли знову пішли у ячмінь. Хазяїн аж затіпався:

— Піди, Охріме, волів виженн з ячменю!

— Одне роби — їж! — відповів Охрім.

Надіслав М. О. ТУР.
(м. Запоріжжя).

КУБОМЕТР ДРОВ

— Тату, скажи — кубометр дров, це багато чи мало?

— І багато і мало. Коли як. Якщо їх купуєш, то — мало, а коли пиляєш та рубаєш,— ой, багато!

Повідомив А. Г. ПАРФЕНЮК.
(м. Житомир).

НАВЧИВ

Йшли дорогою брехун і підбрехач. Побачив брехун стовпа вдалині та й каже підбрехачу, своєму учневі:

— Подивись, он на стовпі сидить муха.

А той поглянув і відповідає:

— І справді сидить, та ще й з більмом на лівому оці.

Повідомив В. І. АНИСИМОВ.
(м. Полтава).

МУДРА ВІДПОВІДЬ

Одного разу піп найняв цигана косити хліб. Попадя на обід приготувала смачну локшину з м'ясом. Циган до роботи був не дуже швидкий, а як сів їсти, то щоразу й тягне з миски по два шматки м'яса.

Не стерпів піп:

— Ти що ото по два шматки тягнеш?

— А ви як, отче, хотіли? По три? Щоб вдавився?

Повідомив Д. П. ПОНОМАР.

(с. Велика Білозерка, Запорізької обл.).

ПТИЦЯ БЕЗ ПІР'Я

Учитель: — Чи є птиця без пір'я?

Учень: — Курка, прошу учителя.

Учитель: — А ти видів курку без пір'я?

Учень: — Видів, як учитель їли.

У ПОЇЗДІ

Сидить у вагоні громадянин. За хвильку входить якась жінка.

— Громадянине, поставте свої речі під лаву, я тут сяду!

— Ну-ну...

— Не нунукайте, а заберіть свої речі під лаву, чуєте?

— Ну-ну...

— Я покличу провідника!

Входить провідник.

— Чому ви не хочете забрати свої речі?

— Ну-ну...

— Та ви що — смієтеся з мене?

— Ось я зараз покличу міліціонера!

Входить міліціонер.

— Чому ви не хочете забрати свої речі?

— Ну-ну...

— Я вас оштрафую!

— Ну-ну...

На станції входить черговий по станції.

— Чому ви не хочете забрати свої речі?

— Ну-ну...

— Як то ну-ну? За

— Бо то не мої. Нащо б я мав їх забирати?

Надіслав Іван Дмитрович САВУЛА.

(с. Пчани, Жидачівського району, Дрогобицької обл.).

ДВА БРЕХУНИ

Ідуть дорогою городник і бляхар. Проходять вони повз город, де росте капуста. От городник і каже:

— Одного разу я виростив таку капустину, що треба було три пари коней запрягти, щоб вивезти її.

Йдуть далі. Проходять коло церкви і знову каже городник:

— Бач, яка баня здоровенна на церкві.

— Та хіба ж вона здоровенна, — одказує бляхар, — я одного разу зробив казана втричі більшого за цю баню.

— Для чого ж тобі такий здоровенний казан?

— А щоб варити твою капусту.

Повідомив Н. П. ФИЛОНЧУК.

(Колгосп імені Дзержинського, Сарненського району, Ровенської обл.).

ДОГОВОРИЛИСЯ

Ідуть два хлопчики, коли назустріч свиня, товста та гладка.

От один і каже:

— Дивись, Ваню, яка товста свиня. Вона буде, мабуть, товща, ніж наш тато.

А другий:

— Ну, що ти! Таких свиней, як наш тато, я ще зроду не бачив.

НА УРОЦІ

Учителька сказала першокласникові:

— Читай, що написано під цим малюнком.

— О...С...А... — прочитав хлопчик по літерах.

— А разом як буде?

— Бджола...

„Метод" Ніни Гриценко

Не раз під час поїздок по області я чув у колгоспних клубах слова: «Метод Гриценко». Коли я зацікавився, що то за метод, мені, посміхаючись, сказали:

— Тут недалеко, кілометрів за десять, є село Півники — у ньому Ніна Гриценко проживає, клубом керує. Можете поїхати до неї, вона вам усе сама розповість. Одне скажемо— користі її «метод» приніс усім нам багато.

Звичайно, я поїхав до Півників. Зустрівся з Ніною. І дізнався ось про що.

По-перше, колгосп цей один із кращих у районі. По-друге, лежить він недалеко від міста. По-третє, в ньому є чудовий будинок для приїжджих з прекрасною їдальнею. От цими трьома причинами Ніна Гриценко й пояснює ту драматичну ситуацію, яка рік тому виникла в колгоспі: через нестачу робочих рук зривалася сівба.

Винними у всьому були... лектори. До обласного центра близько, обіди смачні, ліжка м'які — все це створювало для лекторів ідеальні умови. До того ж обласне товариство для поширення знань давно мріяло якомога краще обслужити сільську місцевість. Адже як гордо звучить у звіті фраза: «... а також лекціями охоплено по області стільки-то колгоспів...»! А в Півниках ідеальні умови! Асфальт аж до самого будинку приїжджих. Обіди — вищий клас. Клуб — палац! Дві години їзди чудесним шосе і — будь ласка! — здійснюй охоплення з повним комфортом.

І ось один за одним до Півників їдуть лектори. Особливо багато буває їх наприкінці кварталу — коли керівники товариства «підбивають підсумки» і гарячково проставляють у звіті цифри прочитаних у районах лекцій. Тут уже держись — то «Астрономія на службі промисловості» їде, то «Система Станіславського і роль МХАТу в розвитку театру», то «Збільшення виробництва труб на заводах Південного Уралу», то «Боротьба ташкентських текстильників за дострокове виконання п'ятирічного плану по випуску камвольних тканин». Коли б кожному лекторові лише свіжий комплект постільної білизни та триразове харчування — це ще півбіди. Але ж треба організувати аудиторію, мобілізувати слухачів. А як ти їх мобілізуєш, коли йде сівба і кожна секунда на державному обліку!

Спочатку завідуюча клубом Ніна Гриценко намагалася добром вплинути на товариство для поширення знань. Мовляв, нам знання потрібні, але не всі гамузом. Мовляв, в університетах навіть і то є розклад лекцій.

А з другого кінця провода неслися їй у відповідь грізні слова:

— Треба, товариші, підтримувати популяризацію наук! А ви їх досі недооцінюєте! Несвідомо це, негаразд, а ще передовий колектив! З цього приводу ми вам надсилаємо лектора на тему «Посилення пропагандистської роботи в селах».

— Так то ж у с е л а х, а не в одному-єдиному селі! — відбивалася Ніна. — Множина, а не однина!

— А-а, ви цікавитесь граматикою? — раділи в товаристві. — Завтра ж надішлемо вам лектора — видатний спеціаліст по відмінах і дієвідмінах! «Роль суфіксів у справі...»

У якій справі — Ніна так і не дослухала, кинула трубку.

А лектори прибували.

Становище ставало критичним. Тоді саме й народилася в Нініній голові проста, але геніальна думка. Як і завжди в таких випадках, народилася вона випадково: приїхав ще один лектор — «Використання місцевих ресурсів у будівництві портових споруд». Від колгоспу до найближчого моря було триста-чотириста кілометрів, але це не бентежило лектора — йому потрібна була відмітка в посвідченні і хоча б три-чотири слухачі.

— Де ж ми їх візьмемо, — говорила Ніна приїжджому «поширювачу знань», — всі в полі!

— А ці? — показав лектор на переповнену їдальню. — Ось вони, місцеві ресурси! Що значить око спеціаліста!

Правда, око спеціаліста вловило і кілька знайомих облич — своїх колег по товариству, бо крім них та шефів в їдальні не було більше нікого.

(Шефи прочули, що зривається сівба, й надіслали допомогу — духовий оркестр і актор-ську бригаду. Шефствує над нами обласна філармонія — що ти з неї візьмеш?).

І саме в цю мить Ніна почала проводити в життя свою геніальну думку.

— Матимете слухачів! — бадьоро сказала вона і побігла до правління колгоспу. Вона примчала туди саме тоді, коли голова знемагав у боротьбі з щедрим товариством для поширення.

— Що хочете, те й робіть зі мною! — кричав голова, — а платити лекторам не буду!

— А ми вам уже другий тиждень безплатні лекції надсилаємо! — відповідали йому. — Порядком шефства! Доведеться вам підвищувати рівень своїх знань...

Голова пошпурив трубку.

— Їм птички потрібні у квартальному плані, а ми тут...

— Маю пропозицію! — гукнула Ніна з порога.

— Знаю: висадити в повітря шосе і зробити його непроїжджим для транспорту! — махнув рукою голова. — Тоді всі лектори застрянуть у Берізках... А ми тим часом посівну закінчимо...

Та коли Ніна виклала свій план, голова зрадів:

— Десять трудоднів тобі запишу, як пройде номер! Оце так раціоналізація! Оце так «місцевий ресурс»!

Відтоді і повелося: один лектор читав лекцію, а інші лектори, оркестр і шефи-філармоністи слухали.

Потім лекторові відмічали путівку і він сідав у залі, оркестр грав «туш», а на сцену виходив інший лектор.

...Коли про це дізналися в інших приміських селах, то «метод» Ніни Гриценко почали застосовувати у всіх випадках, коли створювалась така гостра ситуація, як у Півниках.

Нарешті, обласному товариству довелось змінити свої методи перевиконання планових цифр по «охопленню села пропагандою знань». Тепер до Півників приїжджають лектори тільки тоді, коли Ніна запрошує їх, і лекції читають лише на ті теми, які цікавлять колгоспників.

Б. ПРИВАЛОВ.

ЙОГО НА РУКАХ НОСЯТЬ...

Якось запитали робітників Чижівської картонної фабрики:

— Хороший у вас директор?

Усі мовчали. Тільки один, усміхнувшись, відповів:

— Нічого поганого сказати не можна. А скажеш...

Іван Степанович Подейко — комуніст. І, як личить комуністові, він на партійних зборах виступив з гострою і принциповою критикою недоліків, які допускає директор фабрики Захар Григорович Рогозін.

Що міг на це сказати директор? Нічого. Все було правдиво. І, скривившись, він проковтнув гірку пілюлю. Після зборів запив її тією водицею, що людей з ніг валить, і вирішив продовжити розмову.

— Ех ти, баран при баранці, — накинувся він на шофера Подейка. — Кого критикуєш? На кого замахуєшся?! Та я ж тебе...

Оскільки збори вже закінчилися, виступу директора ніхто не протоколював. А якби його записала до свого протоколу міліція, то довелося б «ораторові» цілих 15 діб обмірковувати свої дії.

Але назавтра Рогозін знову сидів у своєму директорському кріслі і дрімав. А на вухо йому нашіптував старший бухгалтер Борис Петрович Смирнов.

— Я ж і кажу: горить план! Треба щось зробити. Думаю, що великої біди не буде, коли ми дещицю запозичимо у наступного місяця.

— Знову, значить, приписка?

— Ну, навіщо так різко? «Приписка»... Маємо й інші слова. Наша мова дуже багата!..

— Мовник! Знаю тебе... Ну, роби там, як хочеш, але щоб мені були всі сто!

— Не вперше, Захаре Григоровичу. Якось бог дасть!

І бог, дійсно, давав за приписки. Давав премії, відзнаки, авторитет...

Щоправда, під авторитет директора весь час хтось підкопувався. Здебільшого це були свині, яким страшенно не подобалося, коли директор, напившись, заповзав у їхню калюжу.

Останнім часом Рогозін став помічати, що не тільки свині з нього кепкують. Якось він хильнув добре в буфеті і попрямував до магазина. Дійшов, глянув у вітрину і побачив там огидне створіння, яке його перекривляло: директор рота роззявить, а воно й собі те саме робить; він плюне, воно теж плюється... Оцього вже Рогозін стерпіти не зміг. Щоб на нього, директора, хтось плював! Узяв та й штурхонув з усієї сили у вітрину ногою...

Одного разу після доброї чарки Рогозін доповз до заводу і в одному з цехів наткнувся на токаря Назолу, який схилився над верстатом.

— Ти що робиш?! — визвірився на нього.

— Самі бачите — точу деталі.

— Деталі бачиш, а директора помічати не хочеш? Геть звідси! — дико заверещав він і кинувся на токаря з кулаками.

Той вискочив за двері і замкнув їх. Довелося директорові посидіти під замком, доки не охолола його гаряча голівонька.

Пробувала остудити цю буйну голову фабрична громадськість.

Одного дня, коли директор ще не встиг зазирнути у пляшку, до нього завітав голова фабричного комітету профспілки т. Костевич.

Захар Григорович Рогозін мовчав, коли голова фабкому говорив, що в кожному відвантаженому рулоні картону невистачає по 5—6 кілограмів ваги. Він тільки похитував головою, коли Костевич розповідав, як у бухгалтерії обраховують робітників. Він і слова не сказав навіть тоді, коли йому натякнули на його п'яні вибрики. І лише почувши слово «приписка», директор вибухнув дикою лайкою і кінчив тим, що пообіцяв виставити голову фабкому за ворота фабрики.

З секретарем партійної організації т. Остапчуком розмова була ще коротша.

— Геть з кабінету! Набридла мені ваша критика! Ще одне слово — і прожену з роботи.

«Прожену!», «Звільню!...», «Виставлю!..» — ці слова не сходять з уст Захара Григоровича Рогозіна. «Я — директор, я — господар фабрики!» — любить він кричати.

І хоч як він не кричить, як не репетує, а переконати нікого не може: кожному ясно, що не по Сеньці шапка...

Уяснили це давно і районні організації. Вони своєчасно дали про це знати керівникам Київського раднаргоспу.

Та в раднаргоспі сидять люди з хорошою пам'яттю. Коли зайшло про З. Г. Рогозіна, начальник управління лісової, деревообробної і паперової промисловості т. Десятник пригадав:

— А це, часом, не той директор, що його робітники на руках носять?

Виявилося, що — той самий.

— У такому разі знімати не будемо!

Одного не знають у раднаргоспі: справді, директора фабрики робітники носять на руках, але тоді, коли він на ногах триматися не може.

Тільки тоді!

Є. ПИЛИПЕНКО.

Новоград-Волинський район, Житомирської області.

ВЕЛИЧ І ЗАНЕПАД СВІТОВОГО КОЛОНІАЛІЗМУ

Мал. Ч. ДАМАДІАН
(«У р з і к а»—Бухарест).

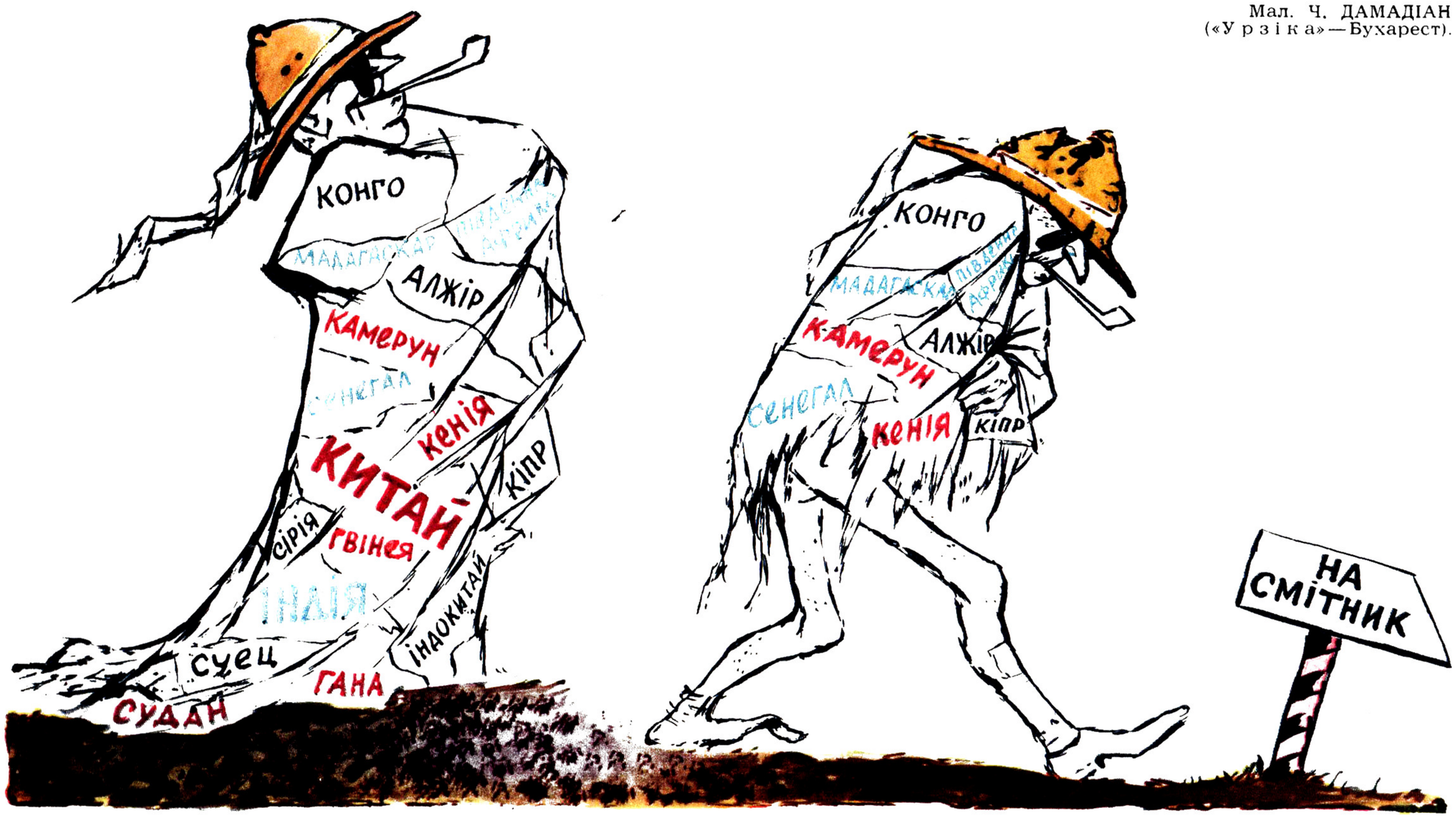

Учора... Сьогодні... І завтра!

Колонізатори-благодійники

Віками колонізатори грабували народи Азії, Африки, Південної Америки і набивали сейфи золотом. Все йшло, як по-писаному. Забунтують колоніальні раби—їх тихесенько та смирнесенько за грати, а кого й на той світ.

Та ось подув свіжий вітер: піднялися народи Індії, Індонезії, Бірми, Єгипту й інших країн і скинули ярмо колоніалізму. Загорілася земля під ногами хижаків, захиталися і затріщали стіни ганебної будови, яку так старанно будував імперіалізм.

Ох, і заметушилися ж трубадури і протопопи імперіалістичної ідеології! Заскрипіли пера економістів, істориків, філософів, соціологів, — усіх «теоретиків» колоніалізму. Табун адвокатів кинувся рятувати колоніальну систему. У хід пущено припарки і примочки, пластирі і перев'язки, мікстури і таблетки, масажі і ванни, все терапевтичне і хірургічне причандалля.

Шістнадцять апостолів з Сполучених Штатів Америки взялися «підновити» мотлох і видали книгу «Ідея колоніалізму». Вони з такою запопадливістю курять фіміам колоніалізмові, що прочитаєш і подумаєш: які невдячні оті раби... Навіщо їм рвати кайдани, навіщо визволятися, навіщо непокоїти своїх, таких благородних та добросердних, господарів?

То ж колись колоніалізм був злий, кривавий, а тепер він такий лагідний, благодійний. «Хороший колоніалізм, — пише один з авторів цієї книги, — має на меті розвиток здібностей до самоуправління». Запам'ятайте, — твердять автори книги, — не всякий колоніалізм є зло. Що було, те минуло. Тепер колоніалізм перетворився з «поганого» в «хороший». Так-таки вони й пишуть — «в хороший».

Хіба ж то грабіжництво, хіба то розбій, коли різні компанії на чужій землі володіють природними багатствами, визискують людей, набивають кишені прибутками? Нічого подібного. Автори книги «Ідея колоніалізму» доводять, що це не грабіжництво, а допомога, не розбій, а підтримка тубільців.

Дарма корінне населення Камеруну, Нігерії, Середнього Конго та інших уярмлених країн обурюється, що його догола роздягають. Що ж тут такого? Просто, «хороші» колонізатори виробляють «здібності до самоуправління».

Авторів трактатів, що славословлять колоніалізм, багато. Є вони в Сполучених Штатах Америки, в Англії, Франції, Бельгії та інших капіталістичних країнах. Ці перошкряби ремствують на колоніальні народи, що ті несвідомі та невдячні, не падають, бачте, в ноги колонізаторам, а беруть зброю в руки і проганяють «хороших» розбійників-благодійників з своєї землі.

Один з англійських журналістів Дж. Прайс у своїй останній книзі аж захлинається, оспівуючи «монументальні» (так і написано: «монументальні») заслуги Англії, яка створила всі «умови для матеріального достатку і щастя» народів Індії, Судану, Кенії, Родезії, Гонконгу.

А французький трубадур колоніалізму Сір'єке аж з шкіри пнеться, щоб переконати читачів, що Франція зробила великий внесок у справу економічного і політичного розвитку французької Західної Африки.

Прочитають отаке індійці чи то вільні араби в Африці і ламатимуть з горя руки, що вони такі нетямущі, що вони тільки тепер зі слів Прайса і Сір'єке зрозуміли, скільки «матеріального достатку і щастя» приносили їм колонізатори.

Після того, як Англія пішла (читай: після того, як її прогнали) з її колишніх колоній, ці народи, — пише Прайс, — приречені на «прогресуючий занепад, бо ними більше не керують європейські саіби».

Ні, що не кажіть, а пан Прайс втяв таке, що іншому й розумному до голови не прийде!

Одні писаки лементують, що національно-визвольний рух народів — це «бандитизм» (той же Прайс); інші, як от Гастон Пікон, оплакують епоху панування «цивілізаторів» у світі, «який нині став неспокійним. як розбурхане море». А треті натягують на себе тогу мудреців і шукають засобів, як би локалізувати всенаростаючий національно-визвольний рух.

Закрутилися, завертілися брехунці. Приспішники колоніалізму кинулися кувати ідеологічну зброю, щоб дати її в руки американській і англійській зовнішній політиці для дій у «слаборозвинутому світі». До сьомого поту вони напружуються та все виробляють різні «політичні доктрини», програми «нових взаємовідносин» і т. д. і т. ін.

Якогось Лайфера — автора книги «Азія — вирішальний континент» — кидає в пропасницю від того, що Азія «все більше переходить до самостійного мислення». То за неї мислили в англійських і американських банках і компаніях, а тут вона, непокірна, сама почала мислити і діяти.

Ні, що не кажіть, а скрутно стало колонізаторам. І всілякі припарки та компреси, що їх вигадують їхні апостоли, допоможуть, як мертвому припарка.

Відхідна колоніалізмові вже проспівана.

Леонід МОСКВИЧЕНКО.

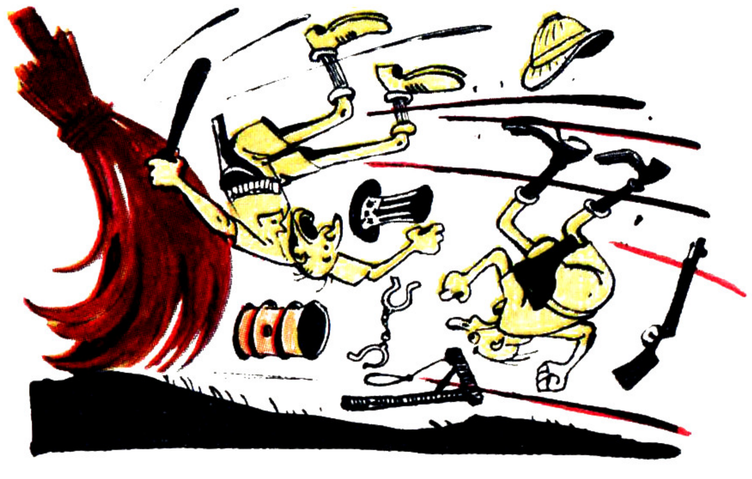

ОТАКОЇ УСТРУГНУЛИ!..

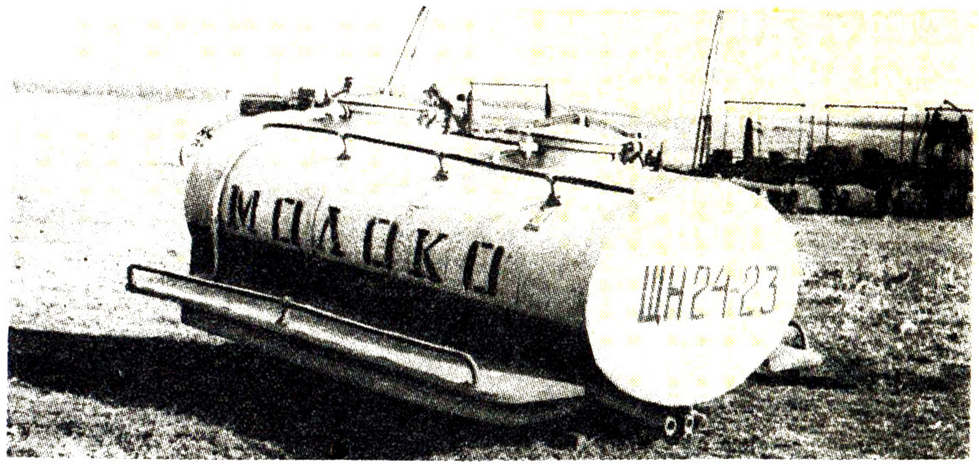

Бачите на фото цистерну? Знаєте, що це таке? Це у колгоспі «Родина» (Ново-Айдарського району, Луганської області) був колись молоковоз — чудова машина з величезною білою посудиною замість кузова. Хоча на тій посудині півметровими літерами написано «молоко», возили машиною тільки воду — то сад поливати, то заміси заливати на будівництві ферм.

А далі набридло голові колгоспу т. Заходяченкові на таку велетенську бочку дивитися і наказав він переробити молоковоза на чудесну гарбу — ви її бачите на другому фото.

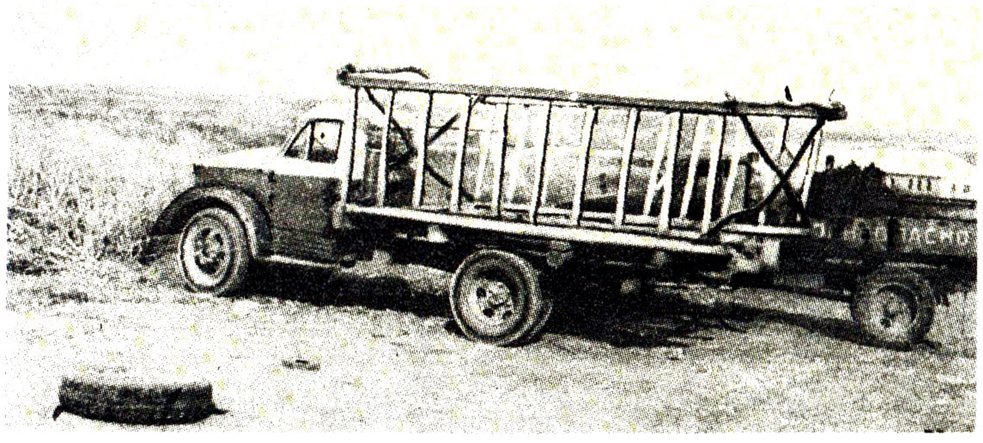

Що не кажіть, а щоб додуматись до такого «новаторства», здорову голову треба мати — таку, як цистерна завбільшки!..

Чудеса в решеті

Татарбунарська районна сільськогосподарська інспекція одержала папірця. Довгожданого! І надзвичайного за своїм змістом:

«Вам занаряджається на 4-й квартал бензину—, автолу—. Ці нафтопродукти якнайшвидше одержіть у директора Татарбунарської РТС т. Гордея.

Заступник начальника Одеського обласного управління сільського господарства А. Басіел.»

Запаморочливий винахід! Нарешті, пощастило замінити бензин і автол повітрям. Як тут не поздоровити від усього перчанського серця автора винаходу Андрія Павловича Басіела?

Шкода тільки, що отого Гордея, який видає нове пальне, не вдалося знайти, бо директором Татарбунарської РТС працює т. Науменко.

Нічого казати — дописалися!

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ЗАМАСКУВАВСЯ...

Якщо вам захочеться солоденького, — купіть цукерку «Маскарад».

Якщо ж вам солоненького забагнеться, — купуйте той же «Маскарад».

А коли, скажімо, вам потрібен пісок, — беріть той же «Маскарад».

У цих універсальних цукерках всього потроху: і цукру, і солі, і піску. Виробляє їх Велико-Половецький райхарчокомбінат (Київської області), яким керує т. Вишнєв.

Удає т. Вишнєв з себе директора, але нам здається, що й це своєрідний маскарад: адже ж він — викапаний бракороб!

КУВАЛИ, ГРІЛИ...

У Славгороді, Дніпропетровської області, на заводі «Прогрес» виробляють ключі, якими різні гайки закручують і відкручують.

Так-от, з тими ключами приключилася біда: не бажають гайки їм підкорятися.

— Луснуть ті ключі раніше, ніж ми до них потрапимо в обійми! — нахваляються гайки.

І певно, що луснуть, бо їх відкували на заводі сяк-так навкосяк.

Щоб гайки більш не бунтувалися і сумирно піддавалися ключам заводу «Прогрес», треба, мабуть, провести один технічний захід: підкрутити гайку тим, хто ці ключі виробляє.

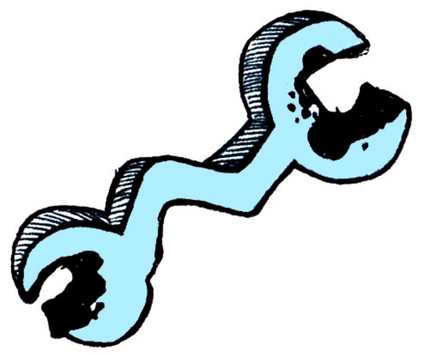

НАКОЛОЛИ ДРОВЕЦЬ!

Страшно подумати, скільки разючих змін з нею трапилось протягом кількох днів. Спершу її носили на руках. Потім поставили на кухні. Там вона зморщилася і почала сохнути... Згодом вона ледве трималася на ніжках, а потім з тріском розсипалася.

Взяли її тоді знову на руки і понесли до грубки. Треба віддати їй належне: горіла вона дуже добре.

І саме за це власники табуретки дуже вдячні житомирській артілі «Багатопром».

Випускаючи у продаж такі табуретки, артіль чимало вже дров наламала...

Пошта

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

До чого ж норовисті коні дістались прокуророві Меденицького району т. Панченкові! Тільки-но почули, що возитимуть самого районного прокурора, як відразу ж позадирали хвости і категорично заявили:

— У конюшні нізащо не житимемо. Вимагаємо комфортабельну квартирку. А ні — запрягайся сам!..

І прокурор подбав про норовисте тягло. Опинилося воно в комунальному житловому будинку поряд з квартирою директора місцевого Будинку культури.

Кінчилося все це тим, що до того будинку заглянули санітарні інспектори. Вони запропонували негайно перевести тягло до конюшні.

— Я згоден, — посміхнувся прокурор. — А от коні..

Коні прочитали розпорядження санінспекції і категорично закрутили головами.

— От бачите — не хочуть... — сказав прокурор і заховав те розпорядження у найдальший куточок шухляди.

Лежить воно там і досі. А коні як жили, так і живуть у комунальній квартирі.

Отакі, Перче, коні у прокурора Панченка.

І. ЛІСОВИЙ.

Дрогобицька область.

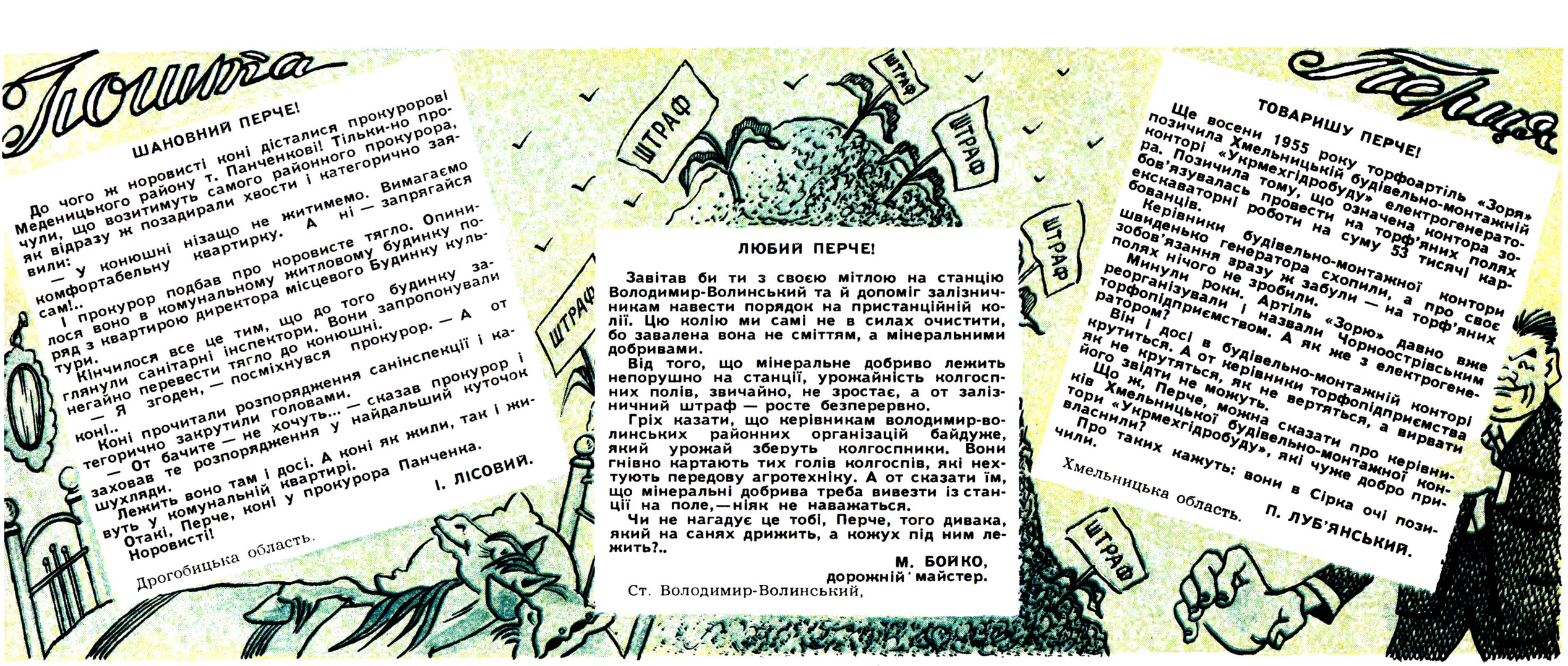

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Завітав би ти з своєю мітлою на станцію Володимир-Волинський та й допоміг залізничникам навести порядок на пристанційній колії. Цю колію ми самі не в силах очистити, бо завалена вона не сміттям, а мінеральними добривами.

Від того, що мінеральне добриво лежить непорушно на станції, урожайність колгоспних полів, звичайно, не зростає, а от залізничний штраф — росте безперервно.

Гріх казати, що керівникам володимир-волинських районних організацій байдуже, який урожай зберуть колгоспники. Вони гнівно картають тих голів колгоспів, які нехтують передову агротехніку. А от сказати їм, що мінеральні добрива треба вивезти із станції на поле, — ніяк не наважаться.

Чи не нагадує це тобі, Перче, того дивака, який на санях дрижить, а кожух під ним лежить?..

М. БОЙКО,
дорожній майстер.

Ст. Володимир-Волинський,

Пошта

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ще восени 1955 року торфоартіль «Зоря» позичила Хмельницькій будівельно-монтажній конторі «Укрмехгідробуду» електрогенератора. Позичила тому, що означена контора зобов'язувалась провести на торф'яних полях екскаваторні роботи на суму 53 тисячі карбованців.

Керівники будівельно-монтажної контори швиденько генератора схопили, а про своє зобов'язання зразу ж забули — на торф'яних полях нічого не зробили.

Минули роки. Артіль «Зорю» давно вже реорганізували і назвали Чорноострівським торфопідприємством. А як же з електрогенератором?

Він і досі в будівельно-монтажній конторі крутиться. А от керівники торфопідприємства як не крутяться, як не вертяться, а вирвати його звідти не можуть.

Що ж, Перче, можна сказати про керівників Хмельницької будівельно-монтажної контори «Укрмехгідробуду», які чуже добро привласнили?

Про таких кажуть: вони в Сірка очі позичили.

Хмельницька область. **П. ЛУБ'ЯНСЬКИЙ.**

ПРИЧЕПА З МОТОЦИКЛОМ

Чого тільки не буває, коли чоловік дрімає!

Дрімав собі чоловік біля свого мотоцикла і снилася йому... пляшка. Велика горілчана пляшка, з якої скільки не пий, а вона все повна. І раптом...

Раптом щось загурчало, загуло і чоловік прокинувся. Протер очі і побачив, що дорогою мчить грузовик.

— Стоп, машина! — вигукнув чоловік і вискочив на дорогу.

Грузовик зупинився.

— Клюєв, — відрекомендувався чоловік, — Женя Клюєв, інспектор Чернівецької АТК. Чия машина?

— Колгоспу ім. Сталіна, — відповів шофер. — З села Лази, Воловецького району, Закарпатської області.

— Путівочку! — дихнуло на шофера густим горілчаним духом.

Взявши документа, автоінспектор почав його вивчати: потер пальцями, понюхав, попробував на зуб і сплюнув.

— Не те! — нарешті, вимовив він, сповз у придорожній кювет і захропів.

Що «не те» і чому «не те», з'ясувалося лише через сім годин, коли автоінспектор вихропівся.

— Не те... Не та бамажка, — сказав він.

Дали йому півсотенну асигнацію.

— Оце вже ніби й те. Тільки ще чогось бракує...

Бракувало пляшки горілки. Коли її роздобули, автоінспектор зовсім пом'якшав. Це, правда, була не та невичерпна пляшка, що снилася йому, а проте і вона змінила крутий характер Жені Клюєва. Він повернув шоферові путівку.

— Усе в порядку, можеш їхати.

Машина рушила далі.

Тепер уже шофер запам'ятав, на яку поживку клює Женя Клюєв — інспектор Чернівецької автотранспортної контори.

А чи справді це — інспектор?

Щось не віриться.

Тут щось явно — не те...

Іван КОРНАШ,
секретар парторганізації
артілі ім. Сталіна.

Закарпатська область.

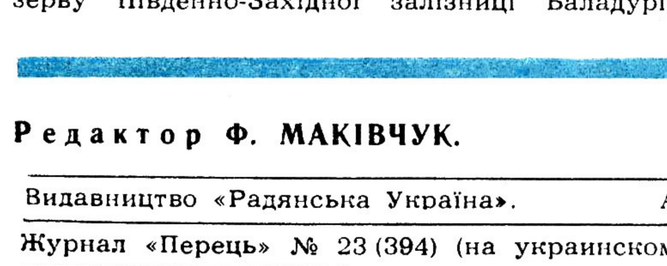

КУТОЧОК ДО...

Мал. С. САМУМА

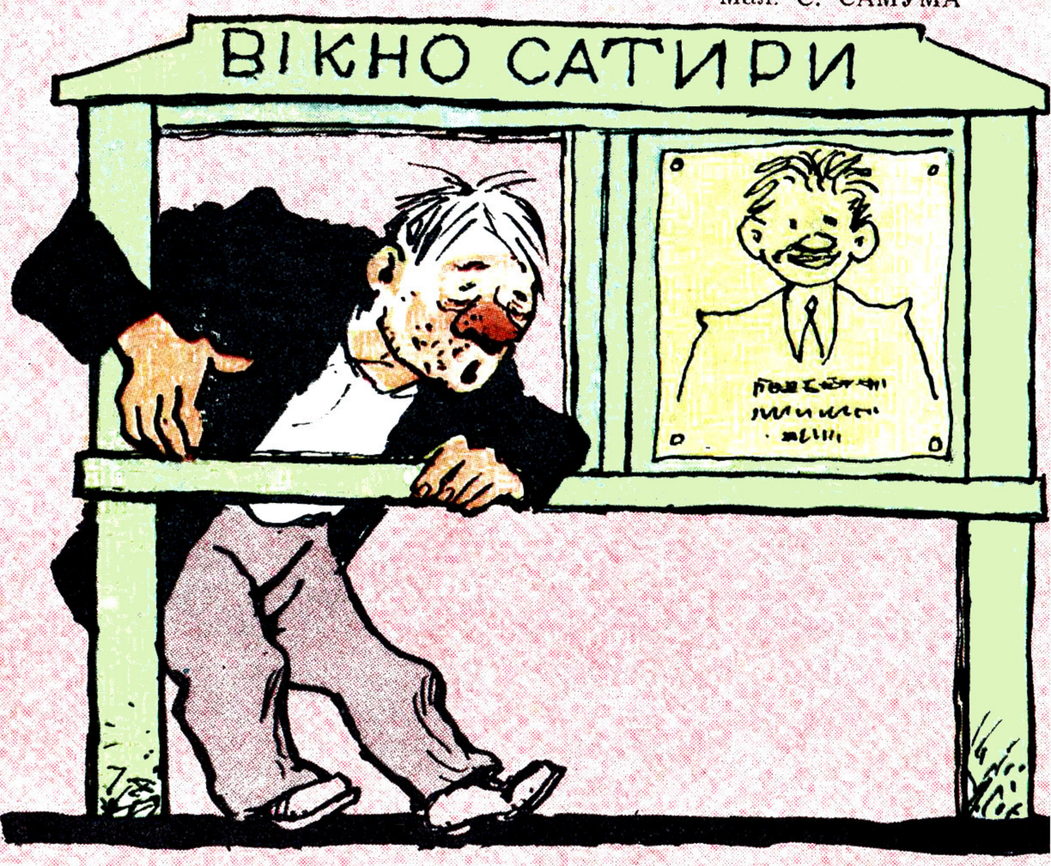

На своєму місці...

М. БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ

ПАВИ БІЛЯ ОБ'ЯВИ

Біля стенду, де об'яви,
Походжають, наче пави,
З атестатами дві доньки.
Тільки шкода: головоньки
У них служать для завиток:
«Вертольотів», «менінгіток»...
Оченята модних пав
Лиш по місту ловлять гав.
Личка білі — для мазила,
Брови й губи — для красила,
В манікюрах рученята,
Для танцюльок ноженята...
Тата й мами про них дбають:
Їх взувають, зодягають...
— До роботи, може б, стати!
—Що ви? Що?.. В нас атестати!..—
Так щодня обидві пави
Перечитують об'яви.

м. Сватово,
Луганської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

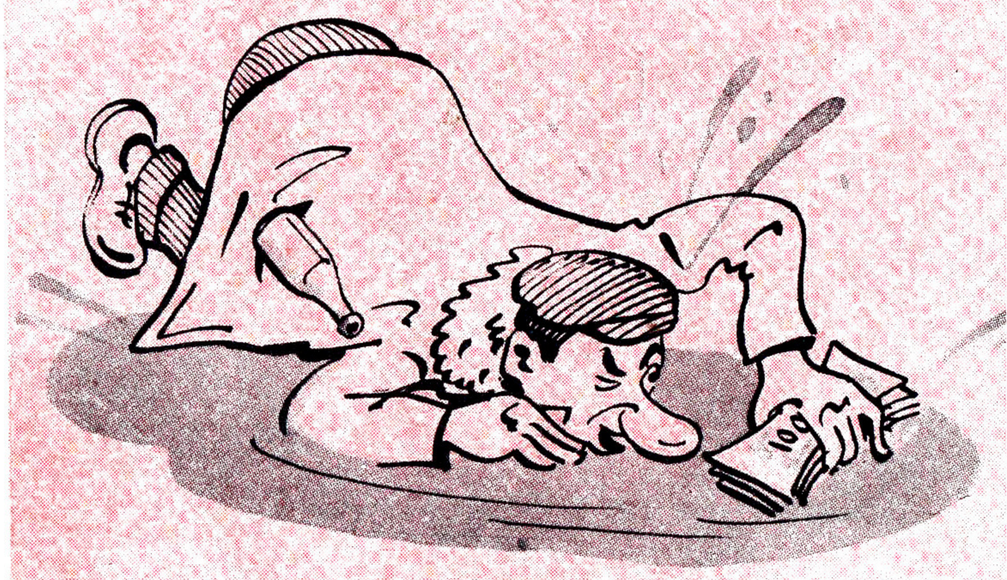

Замочив получку...

У ЧАЙНІЙ

Мал. БЕ-ША

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на Півненківському машинобудівному заводі (м. Тростянець, Сумської області) неправильно розподіляють премії, писалося у № 16 журналу (замітка в розділі «Про чудне та смішне»).

За порушення положення про преміювання робітників наказом по Управлінню харчової промисловості Харківського раднаргоспу директорові заводу Євтухову П. М. оголошено догану.

★ У «Перці» № 18 було вміщено замітку «Про удобрення шпал», в якій розповідалося, що в деяких областях України колгоспи і радгоспи не вивозять мінеральних добрив з залізничних станцій та складів РТС.

Заступник міністра сільського господарства УРСР т. І. Ільченко повідомив редакцію, що вживаються рішучі заходи, щоб прискорити вивозку мінеральних добрив.

За вересень ц. р. було вивезено зі складів та залізничних станцій Харківської, Луганської, Дніпропетровської та Сталінської областей 8682 тонни мінеральних добрив.

★ «Їхати так їхати» — під такою назвою у № 18 журналу було надруковано замітку про те, як з вини головного кондуктора Козятинського резерву Південно-Західної залізниці Баладуріна було зірвано графік руху приміського поїзда № 131.

Після виступу Перця Баладуріна з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Електротяганина» розповідалося про те, що колгоспові «1 Травня» Скала-Подільського району, який брав участь у будівництві Невірківської міжколгоспної ГЕС, не підключають електрику.

Як повідомив секретар Хмельницького обкому КП України т. А. Фастованов, лінію електропередачі до колгоспу «1 Травня» збудовано і колгосп користується електроенергією.

★ Мешканці м. Берегове у своєму листі до редакції обурювалися тим, що лісничого Берегівського лісництва Пінчука В. Є. та голову планової комісії Берегівського райвиконкому Мілана Р. М. не покарали як слід за спекуляцію нарядами фондового матеріалу для індивідуальних забудівників та інші зловживання.

Після втручання в цю справу Перця, Мілана Р. М. з роботи знято, а рішенням бюро Берегівського райкому партії йому оголошено сувору догану. Пінчука В. Є. вироком Закарпатського облсуду засуджено до 6 років позбавлення волі з конфіскацією особистого майна.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (394) (на украинском языке). Підписано до друку 27.XI 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 18298. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6586. Тираж 200 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. К. ЗАРУБИ.

Імперіалістичні кола підтримують реваншистську політику уряду Федеративної Республіки Німеччини.

ХРЕСТА РАДИ...